

„Uram, a te kegyelmed örökkévaló!”

Zsoltár 136,1–8

Zsoltár 138,8

Isten jóvoltából az egyházi esztendő utolsó^vasárnapjához érkeztünk. Ha Isten éltet bennünket a következő vasárnapkal új advent, új egyházi esztendő köszönt reánk. Ilyenkor üdvösséges dolog visszatekinteni a megtett útra, és előrenézni az ismeretlen jövőndőbe. Ehhez adta Isten számunkra a magyar reformátusok bibliaolvasó, igehallgató, igének engedelmeskedő közösségében ezt a 138. zsoltárt.

Meg kell vallanom, számomra régtől fogva kedves ez a 138. zsoltár. Ezt azzal is kifejeztem, hogy amikor 1962 nyarán bemutatkoztam Adásztevelen, azt kértem, hogy ez legyen a főének. Amikor pedig a concessa kézhez vétele után 1975. június derekán este először szolgáltam csendben közöttetek, mint megválasztott lelkipásztorok, ugyancsak a 138. zsoltárt énekeltük. Számomra kedvessé tette e zsoltárt az első sora: „Dicsér téged teljes szívem.” Sokszor kell emlékeztetnem magamat ezáltal is, hogy Istent ne félszívvvel, ne immel-ámmal dicsérjem, hanem teljes szívvel.

De különösen kedvessé tette az a sora, mely Szenczi Molnár Albert szabad fordításaként került e zsoltárba, melynek szigorúan véve, nincsen megfelelője a Bibliái szövegben: „Áldásodra én kész vagyok...” Arról beszél tehát ez a mondat, hogy Isten áldására készen kell lenni, Mert sokszor azért is elmaradhat az áldás, mert nem talált kész szívet, kész életet az áldást hozó Isten, ökölbe szorított gyermekkézbe nem lehet ajándékot tenni, ökölbe szorított szívű ember számára nem teheti le ajándékát a mi Istenünk. Azért figyelj te is Testvér e zsoltár üzenetére „Áldásodra én kész vagyok...” Ezzel az áldásra kész nyitottsággal fogadjuk e zsoltár üzenetét most istentiszteletünkön is.

Ez a zsoltár tele van Isten marasztalásával. Szinte áradatként zuhog Jahve felé a magasztalás és a dicsőítés. A nagy veszedelmeket átélt zsoltáros közvetlenül tapasztalta meg Isten csodálatos szabadítását. Azon sem szabad ezek után csodálkoznunk, hogy a Septuaginta /az ószövetség görög fordítása/ Zakariással hozza kapcsolatba.

Legyen ez egyházi esztendőnk utolsó vasárnapján, az örökkévalóság vasárnapján első nagy tanítása e zsoltárnak: Teljék meg szívünk Isten marasztalásával. Tartsunk bűnbánatot, hogy az elmúlt esztendőben nem volt ez így mindig! Könyörögjünk, hogy a jövőndőre nézve ebben újítson meg minket Isten Lelke.

És most nézzük, miért magasztalja a zsoltáros Istent?

1./Örökkévaló kegyelméért. Félek, hogy mi elveszítettük a kegyelem szó igazi értelmét. A kegyelem azt jelenti, hogy megérdemlem a büntetést, az Ítéletet; de nem érdemem szerint cselekesznek velem, hanem úgy, hogy elengedik azt. Mi tudjuk, hogy valaki. Jézus Krisztus lefizette érettünk, helyettünk a büntetést. Ez a mi egyetlenegy vigasztalásunk: „... az ő drága vérével minden bűnünkért tökéletesen eleget tett...” Ez a kegyelem állandó, örökkévaló! Minden változhat körülöttünk, sőt bennünk is. Isten kegyelme örökké megáll. Bizony éltő, hogy mondjuk mi is: „Magasztallak téged teljes szívemből!”

2. Igazságaért és beszédeért. Hogy mi az isten igazsága, arról a 6. versben vall: „Noha felséges az Úr, mégis meglátja az alázatost, a kevélyt pedig távolról ismeri.” Ez az Isten örök igazsága. Ez sem változik. Az alázatost meglátja, a kevélyt pedig távolról ismeri. - Beszédéről pedig azt mondja a zsoltáros, hogy felmagasztalta azt az Isten. - Csendesedjünk csak el ezen. üzenetek hallatára, és vizsgáljuk meg szívünket, vajon ilyennek ismertük-e meg Isten igazságát, és ilyen „felmagasztalt” lett-e számunkra ebben az egyházi esztendőben az Isten beszéde. Milyen kedvesen hangzik e zsoltárban: „Szent templomod felé hajlok...” úgy tekinthetünk-e vissza, mint akik ezt mondhatjuk el: igen Uram, köszönöm, hogy szent templomod felé hajolhatott az én szívem? Vagy pedig azt kell látnunk, hogy „lassan, de biztosan” elfelé hajlott a mi szívünk az ő szent templomától. Nem éltünk hálásan és felelősen az istentiszteleti, igehirdetési alkalmakkal, könnyebben vettük a csendes óráinkat, távolabb került tőlünk a Bibliánk, messziről hangzik az isteni szó: „Gyönyörködöm a te rendeléseidben, a te beszédedről nem feledkezem el.”/Zsoltár 119,16/

3./ Imameghallgatásért és erőért. Ott lüktet a személyes meggyőződés ereje a 3. versben: „Mikor kiáltottam, meghallgattál engem, felbátorítottál engem, lelkemben erő támadt.” Mily boldog az az ember, aki erről szólhat! S vajon mi nem szólhatunk erről? Én hiszem, hogy sokan vagyunk e gyülekezetben, akik ez egyházi esztendőt elmúlásával boldogan vallhatjuk, hogy a mi Istenünk most is imádságot meghallgató édes Atya volt, és olyan Isten maradt, akinek kijelentette magát: erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlenség erejét megsokasítja. /Ézs.40,29/- Tekints vissza Testvér a megtett útra: a nyomorúságból való kiáltásod szavára, a meghallgatásra, és a feleletül kapott félbátorításra és lelkedben támadt új erőre és mondjad te is: „Magasztallak téged teljes szívemből.”

4./ Megmentésért és megelevenítésért. A zsoltáros látja Istennek kinyújtott kezét, és az Ő hatalmas jobbát. Ezért tud így szólani: „Ha nyomorúságban vergődöm, megelevenítesz; ellenségeim haragja ellen kinyújtod kezedet és a te jobb kezéd megment engemet.” Mi még többet láthatunk a zsoltárosnál. Az Újszövetség választott népe nem feledheti, hogy Isten kinyújtotta kezét, sőt engedte, hogy kifeszítsék kezét. Jézus Krisztus kereszten kitárt, kifeszített karjai bizony azt jelentik, hogy az egyik kezével a bűnös embert keresi, másikkal az Atyát fogja, hogy így az átszegett kifeszített kezek megbékélést, üdvöt hozzanak megmentést a legnagyobb _ nyomorúságból, a bűnnek, halálnak, kárhozatnak rabságából. De azt is tudjuk, valljuk az Anyaszentegyház népével együtt az Apostoli Hitvalláson, hogy ez a Jézus Krisztus, a mi Urunk, most „ott ül a Mindenható Atya Istennek jobbán...” Ő az Isten jobbkeze, Aki megmentést, megelevenítést hoz a nyomorúságban. Bizony „dicsér téged teljes szívem...”

Ez a zsoltár tele van boldog bizonyossággal. Milyen határozott, ujjongó öröm a záradék: „Elvégzi értem az Úr. Uram, a te kegyelmed örökkévaló!” Ezen a héten ezt tette Isten mélyen a szívemre. Ez lett refrénje imádságomnak s ez került oda minden gondolatom „aljárá”: „Elvégzi értem az Úr. Uram, a te kegyelmed örökkévaló.” Szabad nekünk így hinnünk? Hogyne lenne szabad. Mondd te is testvér: „Elvégzi értem az Úr!” Kiért végzi el? Azért, mert Ő szeret és hűséges! Mit el nem tud végezni az emberi szeretet és hűség; ha együtt van a szívben! Isten

szívében pedig irántunk ez van, csak ez van: szeretet és hűség! Bizony, ez lehet boldog bizonyosságunk, reménységünk, dicsekedésünk, vigasztalásunk: Elvégzi értem az Úr! Vagy ahogyan az Apostol mondja: "meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig." /Fil.1,6/

De bizonyosság van a zsoltáros szívében „e földnek minden királyai” megtérése felől is. A zsoltár derekas részében ott él a 4-5. vers üzenete: „ Magasztal téged Uram, e földnek minden királya, mikor meghallják szádnak beszédeit. És énekelnek az Urnak útjairól, mert nagy az Úr dicsősége!” Ez volt a hívők gyülekezetének várakozása minden időben é ez maradt számunkra most is.- Vajon tudunk-e így hinni, ilyen bizonyosan reménykedni a mi Istenünk beszédének terjedésében!? Nem a földnek királyaiban kell hinnünk, hanem az Isten embereket átformáló, újjászülő beszédében! Hinni a Felséges, dicsőséges, hatalmas Istenben, és hinni Abban, aki „meglátja az alázatost.” - Lehet, hogy fájt az elmúlt esztendőben, hogy nem vettek észre. Talán még a családban sem vették észre a te szívednek fájdalmát, szomorúságát! Lehet, hogy ez új egyházi esztendőben még több ilyen alkalom lesz számodra, számunkra, amikor elnéznek a fejünk felett, amikor nem vesznek észre. Testvér, halld meg az evangéliumot, a mindig érvényes nagy vigasztalást: „Noha felséges az Úr, mégis meglátja az alázatost, a kevélyt pedig távolról ismeri.”

És befejezésül hadd mutassak rá arra, hogy ebben a zsoltárban a magasztalás és a boldog bizonyosság mellett egyetlen félmondat könyörgés van.: „Ne hagyd el a te kezeidnek alkotását” Tanítson ez bennünket arra is, hogy e felé haladjunk. Ne úgy legyen, ahogyan sokszor tettük: elejétől végéig könyörgés és egy félmondat doxologia, dicsőítés. Így legyen: szívünk tele az Úr magasztalásával, és ezután egy szerény félmondat könyörgés. És ilyen könyörgés: „Uram, ne hagyd el a te kezeidnek alkotásait!” Mert ha ez van szívedben, akkor neked is kedves éneked lesz: "Az élet száz veszély/ Én lelkem mégse félj/ Míg ő hord karjain/ Hű Mestered. /Elhagynak emberek,/Mit árt, ha ő veled/ Töröld le könnyedet,/ Jézus szeret! / Úgy van. Ámen.

Pápa, 1975. november 23.

Drága Gyermekeim! Tudom, hogy nem mindig tudtok templomba menni. Isten arra indított, hogy hetenként leírt egy-egy prédikációm mindig elküldjem Számotokra. Ha elolvassátok őket, nagy örömet szereztek vele apai szívemnek, s lélekben jobban együtt is vagytok velünk, s a Krisztus gyülekezetével.

Concessa = Esperesi engedély a beiktatott lelkésznek az állás elfoglalására.